

LENIN

de ANDREI VOZNESENSKI

„Pace popoarelor !
„Celor flămnzi, pline !
Aceste cuvinte în zbor
Cutorează lumea.
Pace !

dar nu numai pe-a noastră glie ;
Pline !
dar nu numai pe-a noastră masă să fie.

Și Birmania cea neagră
Cultivă semințe albe
Sub soarele poveștii lui Lenin,
Iar tractorul leninist despică brazde late
La tropicul Capricornului
Cel bîntuit de furtuni ne-mpăcate,
Și-n Coreea, și-n Iava
Brăzdează cîntînd.

Gestul lui Lenin
Urcă luminos dintre oameni —
Și electricitatea străluce urcînd
Din turbine...

Gestul lui Lenin străbate
Prin unde,
Cejurile toate,
Și-n case pătrunde.
Se îndreaptă oamenii către lumină
De la Gange-n Bandung
Și pînă la plugarii de lîngă
Izvorul Dunării albastre.

Cu Lenin mulțimile via
În linii de clasă-n atac ;
Cu gîndul la el
Prin muncă, din plin
Prin ploii de șrapnel...
Iar gestul dezlănțuit,
Leninist —
Il au drept țel.

În românește de
GEORGE DEMETRU PAN

Adie vînt de primăvară

de SERGHEI ORLOV

Pămînt străbun ! Iubită țară !
Cum să te cînt mai bine-n
vers ?

Adie vînt de primăvară
Peste bătrînul Univers.
Cinstită, darnică din fire,
Tot ce-i mai bun în tine-

aduni
Și pentru-ntreaga omenire
Tu poți înfăptui minuni !
Sînt mîndru cînd te vîd pe

tine
Intruchipînd sublimul vis,
Sînt mîndru că prin zări

senine
Un om spre stele ai trimis.
E comunist și seamăn n-are !
Prin zborul lui înaripat
În spații interplanetare
Cuvîntul tău a răsunit !
În zborul său, în marea-ți

faptă
Simți răsunînd al Păcii cînt,
Spre tine astăzi se îndreaptă
Privirea-ntregului pămînt.

Și nu-i sub soare om să
spună

Că-n vrerea ta-i nelămurit
Cînd de pe-asemena tribună
Cuvîntul Păcii l-ai rostit,
Cînd fiul plaiurilor tale
S-a avîntat semeț spre țel,
Ducînd prin spații siderale

Hulubul Păcii după el
Nu știu de loc ce-i printre

stele,
Și să-mi închipui chiar mi-l
greu

ele
Ce simți cînd treci pe lîngă
Și care vînturi bat mereu ?
Știu doar că azi un cîntec

zboară
Născut sub rubinica stea
Și-adie vînt de primăvară
Adus de-un om din Țara
mea !

În românește de
M. DJENTEMIROV

Zborul în veacuri

de EVGHENIE DOLMATOVSKI

Nu astăzi, ci de mult, odată, a început spre stele zborul
Într-o căsuță din Kaluga, cu zidul scund, cioplit din lemn
De-atunci a căutat spre boltă sufletul rus, culezătorul,
Să smulgă lacătul de taină din poarta cerului solemn.

A izbucnit viteaza faptă cu salva de pe „Aurora“.
Din luminițele iscate în ochii vii ai lui Ilici
Spre continentele astrale de-atunci ne îndreptarăm prora
Cînd răsăriră stele roșii pe șepci și căști, la noi aici.

În marșul greu, izbinzi ușoare noi n-am lăsat să ne desfete
Știînd că doar prin luptă aspră treci peste stavili și învingi.
Căci era zborului în Cosmos a fost deschisă de rachete
De cînd, ca un virtej de flăcări, au explodat în '45 !

În van zgîrie-nori, clădit-a, cuprînsă-n febra de războaie
America, lăsînd să curgă contemporanul vremii mers.
Spre stele, de la-nlăcțimarea acoperișului de paie
Intîiul, omul sovietic, s-a înălțat în Univers.

Despre cosmonautul nostru ce-a străbătut furtuni stelare
Cunoaște prea puține lumea, deși e-n mîntea tuturor :
Că Iuri e pilot-maior și fiu al clasei muncitoare
Și că în zori de primăvară el și-a luat prin veacuri zbor.

Ii scriu poezii lumii versuri și-nchină pentru el paharul
Sublim al imnului de slavă, căci a sădit un crez ne-nfrînt
Adînc în toți, că birui-vom și noi în zbor ca el, hotarul
Dintre pămînt și cer, și cerul îl vom aduce pe pămînt.

Zburînd pe aripi comuniste, el a fost gata să înfrunte
Orice furtuni stîrnite-n Cosmos din vreo necunoscută stea
Și pe pămîntul sovietic s-a-ntors lîngă a țării frunte
Cînd prima floare se sărută cu cel din urmă fulg de nea.

În românește de
LUCREȚIA POPESCU și ION POTOPIN

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 65 • Seria II • Nr. 695 • Miercuri 19 aprilie 1961 • 8 pagini — 15 bani

DE PE FIECARE HECTAR MAI MULȚ

Căile sporirii producției de porumb

Porumbul ca plantă de cultură prezintă o importanță deosebită în țara noastră atât în ce privește producția de boabe întrebuințată în hrana oamenilor cât și în silozat și ca masă verde folosit în hrana animalelor.

Dintre măsurile agrotehnice care hotărăsc producția la porumb sînt: data semănatului, distanța și desimea în condiții obișnuite de cultură, cît și în condițiile irigației, lucrările de întreținere și cultura intercalată de porumb cu alte plante.

Din cercetările făcute la noi în țară, timpul prielnic pentru semănatul porumbului este atunci cînd, în pămînt, la adîncimea de 10 cm, temperatura a ajuns la 8—10 grade și se menține 2—3 zile.

Din experiențele făcute la I.C.A.R. cu privire la data semănatului pentru fiecare zonă pedoclimatică s-a stabilit perioada de timp cînd trebuie semănat porumbul în fiecare zonă pentru a avea o producție mare.

Astfel, în zona de stepă uscată care cuprinde regiunile Dobrogea și Galați (partea sud-estică) porumbul se va semăna între 1—20 aprilie. În partea zonei limitate de litoralul Mării Negre, unde este mai rece, semănatul poate fi făcut mai tîrziu.

În zona pedoclimatică care cuprinde regiunile București, Ploiești, partea sudică a regiunii Argeș și Oltenia, porumbul se seamănă între 10—20 aprilie.

În zonele pedoclimatice de silvostepă din vestul, centrul Transilvaniei și nord-estul

Moldovei care cuprind regiunile Banat, Crișana, Cluj, Maramureș, Suceava, Iași și Bacău porumbul dă recolte mari și asigurate cînd se seamănă între 20 aprilie și 1 mai.

În zona muntoasă — unde temperatura este mai scăzută, umiditatea mai ridicată — porumbul se va semăna la 1—10 mai.

Desimea plantelor

Caracterul climatic al zonei hotărăște desimea sau numărul plantelor la hectar. Astfel, în regiunile sudice, secetoase și călduroase, cu precipitații puține și neuniform repartizate pe fazele de vegetație a porumbului, 25.000—30.000 de plante la hectar în cultură neirigată asigură cea mai mare producție. Acolo unde cad ploi numeroase și bine repartizate care asigură umiditatea necesară pe întreaga perioadă de vegetație a porumbului, desimea de 40.000 plante la hectar dă producția cea mai mare.

Desimea de 25.000—30.000 plante la hectar se poate obține semînd porumbul 100/40 sau 80/40 cu un fir la cuib, iar desimea de 35.000—40.000 plante la hectar se realizează la semănatul porumbului 80/35 sau 100/25 lăsîndu-se un fir la cuib. În regiunile sudice secetoase porumbul semănat la 100/40 dă rezultate mai bune, pe cînd în cele nordice, mai umede și răcoase, trebuie semănat în rînduri mai apropiate și anume la 80 cm. între rînduri iar între plante, pe rînd, la 40 cm. Distanța între rînduri

100 sau 80 cm, se va alege în funcție de mașinile de semănat, în așa fel ca toate lucrările de întreținere să se facă în mod mecanizat.

În condiții de cultură irigată desimea plantelor de porumb trebuie mărită. Astfel, experiențele făcute de Institutul pentru cultura porumbului, producția cea mai mare se obține la soiul hibrid tîrziu cu 50.000 plante la hectar semănat la 100/20 cm. pe cînd la soiul hibrid semitardiv 58.000 plante la distanța de 85/20 cm.

Adîncimea de semănat este în legătură cu natura solului și data semănatului. În pămînturile grele, reci, porumbul se seamănă la 6—8 cm., pe cînd în cele ușoare, calde și cu umiditate puțină, semănatul se face la 10—12 cm. Cînd semănam mai devreme se va pune mai în față, deoarece pămîntul se încălzește de la suprafață spre adîncime; cînd se întîrzie cu semănatul și pămîntul este uscat se va semăna mai adînc pentru a asigura condiții normale de răsărire.

Lucrări de întreținere

După semănat, prima lucrare care trebuie făcută înainte de apariția buruienilor, este grăpatul care rupe scoarța și distruge buruienile ce au început să încolțească. A doua lucrare se face cu sapa rotativă după răsărirea porumbului. Prin această lucrare se distruge buruienile și se rupe scoarța formată la suprafața pămîntului. Dacă pămîntul este îmburuienat se poate da de două ori cu sapa rotativă.

Cînd plantele de porumb au format 2—3 frunze, se răresc lăsîndu-se un fir la cuib la distanță stabilită între plante pe rînd. Acolo unde s-a semănat cu mașina în cuiburi, răritul se face foarte repede și ușor. La porumb trebuie date trei prașile. Prima prașilă trebuie făcută mai adînc (la 8—10 cm.) iar celelalte prașile, superficiale. La prașila întîia sau a doua, după caz, este bine să se facă o prașilă manuală pe rînd pentru a distruge buruienile. În felul acesta, numai cu o singură prașilă făcută manual se poate obține o recoltă mare de porumb.

Experiențele făcute la Institutul de cultura porumbului au arătat că la Fundulea, prin executarea a două lucrări cu sapa rotativă și trei prașile mecanice între rînduri, executate cu un cultivator la care s-au adaptat piese pentru acoperirea (bilonare) cu sol a buruienilor pe rînd s-a obținut o producție de 5013 kg/ha, boabe, practic egală cu producția locului unde s-au dat trei prașile manuale. De aici reiese că prin folosirea la timp și cu pricepere a sapei rotative și a cultivatoarelor prașitoare, se pot mecaniza toate lucrările de întreținere a porumbului fără să folosim munca manuală cu sapa. Acest lucru prezintă foarte mare importanță, deoarece prin folosirea prașitoarelor mecanice, lucrările de întreținere se fac mult mai ușor și mai repede.

Acolo unde nu avem sape rotative, lucrările de întreținere se pot executa în felul următor: după răsărire, porumbul se va grăpa cu o grăpă obișnuită o singură dată pentru distrugerea buruienilor. După aceea, se va rări lăsîndu-se 1—2 fire la cuib. Concomitent cu răsăritul, se va executa și prima prașilă cu sapa pe rînd. Mai departe se va lucra cu prașitoarea printre rînduri, după nevoie, avîndu-se în vedere distrugerea buruienilor, ruperea scoarței și mobilizarea terenului. În acest caz cu trei prașile date cu prașitoarea și o prașilă cu mîna, obți-

nem o cultură curățată de buruieni ce ne asigură o recoltă mare.

Agrotehnica porumbului siloz

Porumbul pentru siloz se cultivă în același mod ca și porumbul pentru boabe, numai că în cultura pentru siloz se vor lăsa cu 10—20.000 plante mai mult la hectar decît la porumbul pentru boabe. Desimea plantelor la porumbul pentru siloz este de 60.000—80.000 plante la hectar. Realizarea acestei desimi se poate obține semînd la 80 sau 100 cm. între rînduri și 15—20 cm. între plante pe rînd. Pentru a spori procentul de știuleți în masa de insilozat se recomandă să se semene în amestec compus din 25 la sută dintr-un soi timpuriu și 75 la sută din unul tîrziu. În felul acesta, în faza de coacere lapte-țeară, cînd se recoltează porumbul de siloz, se află o cantitate mare de știuleți care măresc valoarea nutritivă a silozului.

Pentru a mări conținutul în substanțe proteice al masei de siloz se recomandă ca porumbul de siloz să se semene intercalat cu soia în felul următor: 4 rînduri de porumb alternînd cu 4 rînduri de soia. Pentru rîndurile de porumb desimea va fi aceea ca la porumbul pentru boabe, iar din soia se vor semăna 50—70 boabe la metru liniar.

Recoltatul se va face cu combina perpendicular pe rîndurile semănată pentru a se amesteca mai bine și mai ușor porumbul cu soia în vederea insilozării.

Din porumbul pentru masă verde se vor semăna 100—150 kg. sămînță la hectar la distanța de 10—15 cm. între rînduri. Recoltarea va fi făcută la apariția panicolului. În vederea obținerii unei mase verzi de porumb cu soia se poate semăna porumbul la 80 cm. distanță între rînduri pe același rînd cu soia, dîndu-se porumb 75—100 kg/ha plus soia 38—50 kg/ha.

Cultura intercalată

În mod obișnuit, porumbul se cultivă singur, dar în foarte multe regiuni de la noi prin porumb se cultivă diferite plante ca: fasolea, dovleacul, cartoful, floarea soarelui și cînepa. Plantele cele mai des folosite în culturi intercalate sînt fasolea și dovleacul. Acest mod de cultură contribuie la obținerea unui produs care împreună cu porumbul are o valoare mai mare decît dacă porumbul ar fi fost cultivat singur, fără ca în același timp producția porumbului să fie diminuată. Pe lîngă aceasta, fasolea cultivată singură în anii secetoși cu temperaturi ridicate, în timpul înfloririi nu leagă, pe cînd cultivată prin porumb, fiind umbrită, produce mai bine.

Pentru a vedea care este procedeul cel mai bun pentru cultura intercalată a porumbului cu fasole sau dovleac, la noi s-au făcut experiențe în care au fost urmărite diferite moduri de semănat și anume:

1. Cultura fasolei în culturi care constă din întrecutarea în cultura de fasole din 5—10 m. a cîte 1 sau 2 rînduri de po-

rumb. Pe teren aceasta se înfățișează astfel:

În forma de fasole, din 5 m. se seamănă cîte 2 rînduri de porumb

În acest mod, cultura principală este fasolea, iar porumbul numai ca protector contra vîntului și pentru umbră.

2. Cultura fasolei în rînduri printre porumb, unde sînt 2—3 rînduri de fasole care alternează cu 1—2 rînduri de porumb.

3 rînduri de fasole 2 rînduri de porumb

În acest mod de cultură mai mult de jumătate din teren este ocupat cu fasole

3. Cultura fasolei în cuib și printre cuiburile de porumb. În acest caz cultura principală este porumbul, și fasolea ocupă o suprafață mică. Acest mod de cultură se poate înfățișa astfel:

Fasole între 2 cuiburi de porumb

Cantitatea de fasole ce se dă la hectar în acest mod de semănat, este cu mult mai mică și anume 20—30 kg/ha. Producția de fasole obținută în experiențe a fost de 257 kg/ha fără ca recolta porumbului să scadă. Din comparația făcută între fasolea intercalată cu porumb și fasolea semănată în cultură pură s-au obținut următoarele date: fasolea în cultură pură a dat 1443 kg/ha., porumbul în cultură pură a dat 2046 kg/ha, iar de pe două hectare de fasole și porumb cultivate la același cuib s-au obținut fasole 1468 kg. și porumb 2890 kg. prin urmare, la porumb s-a obținut un spor de 844 kg/ha boabe.

De aci tragem concluzia că fasolea în cultură intercalată cu porumb se poate semăna pe același rînd de porumb la distanța de 1,5—2 m. la al treilea cuib sau între cuiburi, lăsîndu-se 2—3 plante la cuib.

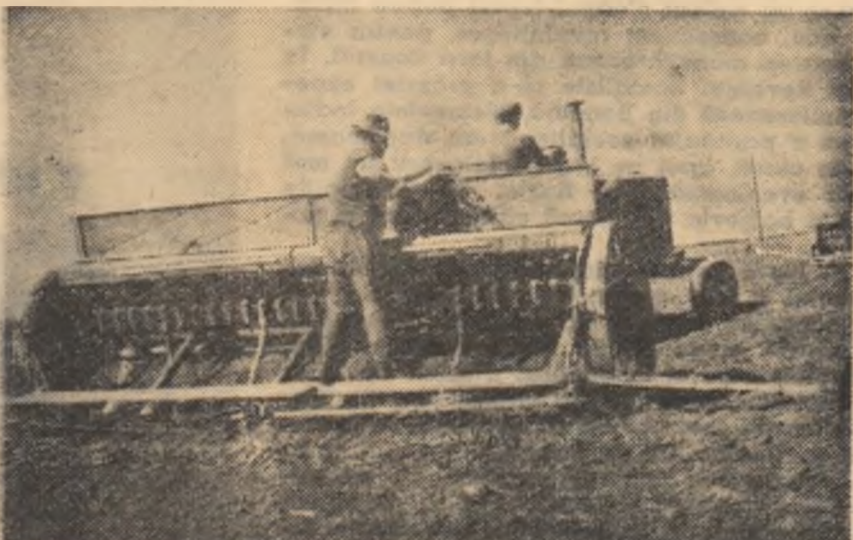
Din experiențele cu porumb în cultura intercalată cu dovleac a reieșit că producția cea mai mare se obține atunci cînd dovleacul se seamănă pe rîndul de porumb la distanța de 2,5—3 m. între cuiburi cu o plantă la cuib.

Aplicînd cu pricepere și la timp toate măsurile în cultura porumbului vom putea obține producții mari, realizînd astfel sarcinile trasate de partid cu privire la mărirea producției de porumb boabe la hectar.

Prof. univ. GH. VALUȚA
Institutul de Cercetări
Agricole

Respectînd regulile agrotehnice în cultura porumbului, colectivista Maria Munteanu din g.a.c. „1907”, comuna Stejaru, regiunea Dobrogea, a obținut anul trecut de pe o jumătate de hectar 5.300 kg. știuleți, ceea ce înseamnă 10.600 kg. la hectar.

La întovărășirea agricolă „Ogorul nou” din comuna Ceptura, raionul Mizil, se însămîntează cu ajutorul S.M.T.-ului ultimele hectare cu porumb pentru boabe

Amintiri despre VLADIMIR ILICI LENIN

Pe la sfârșitul lui aprilie 1918, m-am înapoiat în Rusia, venind din America, unde fusesem trimis de Guvernul provizoriu pentru a studia industria petroliferă americană. La Moscova am fost întâmpinat cu multă cordialitate. În scurt timp m-am lăsat cu totul absorbit de o intensă activitate în slujba Puterii sovietice, lucrând în cele mai variate sectoare. Mă voi opri aici numai asupra aceluia dintre ele, în legătură cu care am fost nevoit uneori să mă adresez lui Vladimir Ilici Lenin pentru a-i cere ajutor și sprijin. Toate amintirile mele despre această personalitate excepțională, care a deschis o epocă istorică nouă, se grupează mai ales în jurul unor domenii de activitate pur practică: a) industria petroliferă, b) exploatarea șisturilor sapropelice și c) cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk.

Curând după sosirea mea, am primit de la G. I. Lomov un lung memoriu, semnat de cetățeanul Solovov, dacă nu mă înșel contabil la o instituție a Sovietului din Moscova.

(Fragmente)

de I. M. GUBKIN

Memoriul se referea la zăcămintele petrolifere din bazinul râului Uhta. Originalul acestui memoriu, pe care după moartea lui Lenin l-am predat Institutului Marx-Engels-Lenin, dovedea că fusesem studiat în amănunt de Vladimir Ilici. Memoriul era plin de însemnări făcute de Lenin și purta o apostilă adresată tovarășului Lomov prin care i se cerea să trimită raportul spre examinare unui specialist care să-și dea avizul. Memoriul cu privire la Uhta cuprindea într-adevăr o serie de date foarte prețioase, demne de toată atenția. În perioada dinainte de revoluție, se interesaseră de Uhta atât guvernul țarist cât și capitaliștii din industria petroliferă, ca de pildă Nobel. Pe vremea aceea, se făcuseră la Uhta prospecțiuni geologice și explorări prin foraj. Mai rămăseseră totuși multe probleme nelămu-

rite. De aceea, am propus colegiului Comitetului superior al petrolului, al cărui membru eram pe atunci, să trimită la Uhta o expediție. În scurt timp, expediția a fost organizată și trimisă la Uhta, unde a desfășurat o activitate vastă și interesantă, înapoiindu-se cu rezultate valoroase.

★

Al doilea domeniu al activității mele în care am primit în permanență ajutor și sprijin de la V. I. Lenin a fost valorificarea șisturilor sapropelice. Inceputul acestei acțiuni este legat tot de numele lui Lenin. În vara anului 1918, un grup de ingineri din Petersburg, în frunte cu B. V. Tvanțigher, a reușit să trezească interesul lui Vladimir Ilici pentru așa-numitele kuckersite și pentru problema șisturilor în general. Prin rezolvarea cu succes a acestei probleme s-ar fi putut obține o oarecare atenuare a crizei de combustibil care bintuia pe atunci și s-ar fi putut pune bazele unei noi ramuri industriale: utilizarea șisturilor bituminoase ca materie primă chimică în vederea obținerii gudronului primar de șist și a fabricării din acesta a unei serii întregi de produse extrem de prețioase. Cu sprijinul direct al lui Lenin, Consiliul Comisarilor Poporului a alocat în acest scop 15.000.000 de ruble, care, pentru timpul acela, reprezentau o sumă importantă.

Tot în vara anului 1918, am propus Comitetului superior al petrolului să trimită o expediție specială pentru executarea lucrărilor de prospecțiune a șisturilor pe fluviul Volga, în apropiere de satul Undorî, situat la vreo 25-30 km mai sus de Simbirsk, în prezent Ulianovsk, orașul natal al lui Vladimir Ilici. Deși a lucrat în condiții extrem de grele (luptele pentru Kazan, deplasarea frontului prin sectorul unde se desfășurau lucrările), expediția, condusă de geologii P. I. Butov și M. L. Kostrikin, și-a îndeplinit misiunea în mod strălucit și a adus la Moscova un vagon întreg de șisturi bituminoase pentru probe și analize.

La începutul anului 1919, întreaga acțiune de valorificare a șisturilor sapropelice a fost încredințată Comitetului general al șisturilor, care fusese creat în cadrul Consiliului superior al economiei naționale.

După ce ne-am înapoiat din regiunea Volgăi, cu concursul lui F. F. Siromolotov, pe atunci președinte al Consiliului superior al minelor de pe lângă Consiliul superior al economiei naționale, am reușit să obținem o întâlnire cu Vladimir Ilici. El

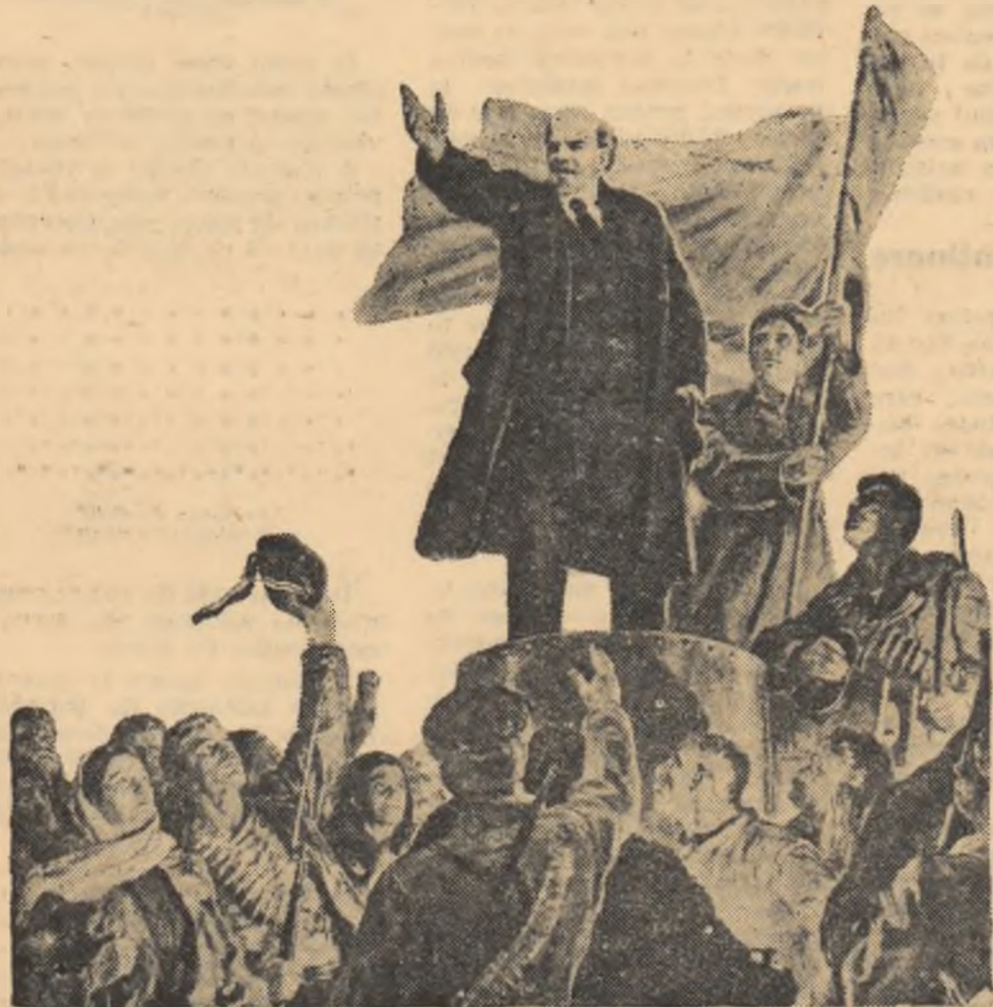
„Toată puterea sovietelor” — pictură de I. Reiner

văzusem de mai multe ori pe Vladimir Ilici în timpul cuvântărilor pe care le ținuse cu diferite ocazii, dar numai de la distanță. Mă captivau cuvintele lui înflăcărate, sudate printr-o logică de fier.

Vladimir Ilici ne-a primit în cabinetul său, situat lângă sala de ședințe a Consiliului Comisarilor Poporului. În sinea mea mi-era cam teamă de această întâlnire. Mi-era teamă să nu mă fac curva de ris. Niciodată nu uitam deosebirea care exista între mine, lucrător de rind, și acest mare om, cu o uriașă capacitate de gândire și o voință de fier, care conducea o revoluție cum nu s-a mai văzut în istoria omenirii, o revoluție ce sfărâmasese cătușele lumii vechi, burgheze, și punea temeliele unei noi societăți omenești, eliberată de jugul capitalului și liberă de

te colosale de regiunea în care a stabilit cu o precizie că tocmai această anomalie a părerii somităților logiei din vechi neau sus și tare netice nu au ni nu numai cu zi de magnetit, da canice”.

Pe lângă însențică, descoperi fier în regiun Kursk a capătate practică. Ea lor o regiune e minereuri de fie zintă uriașă cif de de tone, ce ximativ 50 la s minereu de fie

Reproducere din revista sovietică Ogoniok

Tineretea lui Lenin

În viața noastră, ca-ntr-o carte,
Trăiește Lenin fără moarte!

În toate cite-n juru-mi cresc
Li simt elanul tineresc.

Cînd viu la lucru, în uzină,
Îl văd: Putere și Lumină.

La stemă cînd privesc cu drag,
Îl văd în stea, îl simt în steag.

În flori, în ziduri
El, Lenin, e prez-

În drum spre mii
El ne nctat e lir

De cite ori cu g
Mă văd cu Lenin

Că-n viața noas
Trăiește Lenin fă

CONSTAN

INFUNȚAREA PARTIDULUI COMUNIST DIN ROMÂNIA

O victorie istorică a LENINISMULUI

Oamenii muncii din țara noastră vor sărbători la 8 Mai aniversarea a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România. Ziua în care au fost puse bazele avangărzii de luptă a clasei muncitoare, constituie o dată memorabilă în viața partidului nostru, în viața poporului român, în istoria mișcării muncitorești din România.

Intemeierea Partidului Comunist a corespuns unei profunde necesități obiective izvorite din dezvoltarea societății românești care impunea fărîmarea unui partid capabil să conducă lupta revoluționară a proletariatului. „Partidul Comunist din România — arată tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — este rezultatul unui proces îndelungat de dezvoltare istorică a poporului nostru, rezultatul luptei sale de veacuri pentru eliberarea socială și națională, continuată și ridicată pe o treaptă superioară de mișcarea muncitorească revoluționară.”

★

Lupta pentru crearea Partidului Comunist este totodată lupta pentru victoria leninismului asupra oportunistului în mișcarea muncitorească din țara noastră. Elementele înaintate din mișcarea noastră muncitorească, sesizînd poziția justă, consecvent revoluționară a bolșevicilor, în frunte cu V. I. Lenin, încă înainte de primul război mondial au început să desfășoare o activitate susținută pe linia răspîndirii și aplicării învățăturii marxist-leniniste. Elementele de stînga din partidul social-democrat se ridicau împotriva oportuniștilor din conducerea partidului, combatău diferite manifestări ale politicii reformiste, militau pentru dezvoltarea grevelor și acțiunilor revoluționare de masă ale proletariatului, pentru sprijinirea mișcării țărănești.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, strălucită confirmare a justeței leninismului, a avut un puternic ecou în toată lumea. În țara noastră, datorită ascuțirii vertiginose a contradicțiilor de clasă, s-a desfășurat un puternic avînt revoluționar. În anii care au urmat Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, muncitorii din București, Ploiești, Iași, Brașov, Galați și din alte centre ale României au desfășurat puternice mișcări revoluționare. Au avut loc o serie de revolte țărănești pentru pămînt, răscoale ale soldaților

împotriva războiului imperialist și împotriva intervenției antisovietice, mișcări ale maselor muncitoare îndreptate împotriva asurării naționale.

În condițiile marilor bătălii de clasă din anii 1918—1919—1920 se impunea ca o necesitate organizarea și conducerea clasei muncitoare și a tuturor oamenilor muncii în lupta pentru luarea puterii. Partidul socialist, în a cărei conducere predominau oportuniștii, promotorii ai concepțiilor și practicilor reformiste ale Internaționalei a II-a, s-a dovedit incapabil de a-și îndeplini misiunea de conducător al mișcării muncitorești revoluționare.

Pornind de la această situație obiectivă, elementele revoluționare din partidul socialist au ridicat steagul luptei pentru înființarea partidului de tip nou, consecvent revoluționar, pentru victoria leninismului în mișcarea muncitorească din țara noastră. În lumina experienței Marii Revoluții Socialiste și a propriei experiențe din mișcarea muncitorească din România, elementele înaintate din aripa de stînga a partidului socialist și-au dat seama, la început din instinct de clasă, apoi pe baza înțelegerii tot mai aprofundate a mărețelor evenimente din Rusia, că principiile călăuzitoare ale partidului bolșevic trebuie să călăuzească și activitatea lor.

Un însemnat succes în lupta pentru adoptarea principiilor revoluționare ale leninismului a fost obținut de aripa de stînga a partidului socialist, în frunte cu nucleul ei, grupurile comuniste, în condițiile marelui val de greve de la sfârșitul anului 1918. Sub presiunea aripii revoluționare și în general a stării de spirit a maselor, oportuniștii centriști, care formau majoritatea în conducerea partidului socialist, au fost nevoiți să consimtă la adoptarea în decembrie 1918 a „Declarației de principii” (program) cu conținut revoluționar. Aceasta era expresia faptului că majoritatea membrilor partidului doreau să-și însușească și să aplice ideile care călăuziseră la victoria proletariatului rus, ideile leninismului. Declarația preciza că în stabilirea noilor sale principii, partidul socialist din România este solidar cu Partidul Comunist rus. Declarația de principii din decembrie 1918, a fost primul document oficial al partidului socialist din România, care preciza

că partidul trebuie să lupte tariatului și întâptuirea co zuința majorității membrilor reformismul, de a transforma voluționar de avangardă al

Valul de greve izbucnit în marea demonstrație a muncii 1918. După masacrul din Piața zo-moșieresc liberal a dezlăn considerînd că în felul acest luptelor revoluționare. T social-democraților de dreap declarația de principii cu 1918. În mai 1919 centriștii dreapta au impus partidului zele reformiste. Însă, așa ci și moșierimii nu au putut s nici conducătorii oportuniști departe a aripii revoluționar

Sedința comitetului de acțiune tovarășului Gh.

le asupra
lui de
m fost
me stă-
cest sim-
m văzut
ea un
simplu,
ut de la
ut să se
e mine
l, încît
t orice

le lui
e legată
din ma-
ări ale
vietice și
i sovie-
cial, și
rctarea
magne-
Kursk.

anoma-
etice de
le către
sovietici
escoperi-
ăcămîn-
fier în
malia și
estabilă
înt cau-
a pofida
iul geo-
e susți-
le mag-
legătură
ntastice
ile vul-

re teore-
rilor de
ei de la
semnă-
Soviete-
ogată în
si repre-
miliarie
ie apro-
vele de
a lume.

voii,
carte,
EANU

Actiunea noastră nu avea o mare amploare. Lucrările desfășurate, deși de mare importanță în fond, erau de proporții relativ mici. Cu toate acestea, Ilici a creat pentru această acțiune condiții excepționale care să ne ajute în muncă. El a supus aprobării Consiliului Muncii și al Apărării o hotărâre care punea cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk pe același plan cu cele mai importante și mai arzătoare acțiuni de stat și acorda drepturi și avantaje excepționale tuturor lucrătorilor ei în ceea ce privește mobilizările, angajările în serviciu, aprovizionarea cu alimente și alte condiții. Toate acestea creau posibilități efective pentru cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk și pentru obținerea de rezultate pozitive. Lucrările geofizice de magnetometrie, iar apoi cele de gravimetrie progresaseră atât de mult în vara anului 1921, încît ne-au dat posibilitatea să alegem locul pentru o sondă de foraj, lucru pe care l-am și început în aceeași vară și despre care i-am raportat lui Vladimir Ilici.

În timp ce Ilici se interesa și urmărirea această problemă, lucrurile progresau destul de frumos. În aprilie 1923, au fost obținute primele carote de cuarțite ferifere. Vladimir Ilici era pe atunci foarte rău bolnav și nu s-a putut bucura împreună cu noi de succesele noastre, pe care le datoram în întregime lui, sprijinului său neobosit acordat lucrărilor noastre. Noi eram pe atunci, ca să zic așa, eroii zilei. Comisia specială pentru cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk a fost decorată cu ordinul „Steagul Roșu al Muncii”, iar la expoziția agricolă din 1923 i-a fost conferită cea mai înaltă decorație de stat pentru lucrările de prospecțiuni geologice în regiunea anomaliei magnetice de la Kursk.

Vladimir Ilici a continuat să se intereseze de lucrările pentru cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk chiar și în timpul bolii sale. În vara anului 1923, am vizitat sectorul unde se desfășurau lucrările, lângă Șcigrov. Pe atunci, la Șcigrov avea loc congresul lucrătorilor din învățămînt. La acest congres am ținut un raport cu privire la lucrările pentru cercetarea anomaliei magnetice de la Kursk, subliniind rolul deosebit pe care l-a avut Ilici în descoperirea uriașelor ei bogății. În semn de devotament și de dragoste deosebită față de scumpul nostru conducător, pe atunci bolnav, învățătorii m-au rugat să-i transmit o fotografie cu toți participanții la congres. Am adus atunci de la Șcigrov un album de fotografii care înfățișau momentele mai importante ale lucrărilor desfășurate pentru studierea anomaliei magnetice de la Kursk. La rugămintea Nadejdei Konstantinovna Krupskaja, care voia să-l arate lui Ilici, i-am dat întregul material.

(Din volumul „Amintiri despre V. I. Lenin”)

LENIN viețuește-n toate

Frunzuliță, foi virstate,
Lenin viețuește-n toate.
Din soarele minții lui
O dat raze omului,
Peste sute de hotare
În grădina lumii mare,
Ciorchinat să fie-n toate
Rodul vremii luminate.
Unde-i cintu-nbucurat,
Raza lui o luminat.
Unde-i omul slobozit
Raza lui o poposit ;
Unde lupta-i cu-ncondare,
Arde al lui Lenin soare,
Unde-i Lenin, tare-i omul,
El cu floare-narcă pomul,
Pomul vieții-nrengurat,
Peste lume răsfiat.

Auzită în comuna Dagija, în
giunea Iași, de ION SOCOL

UNUL DIN PRECEPTELE LUI LENIN PE TĂRÎM CULTURAL

Părerile lui Lenin despre specialiștii fără partid și despre lucrătorii din învățămînt e bine cunoscută.

Față de marii specialiști în domeniul științei, Lenin avea un respect deosebit. Din inițiativa lui a fost făcut un pas, considerat în vremea aceea foarte îndrăzneț, și anume atragerea unui număr mare de oameni de știință fără partid în organele Consiliului superior al economiei naționale și ale Comisiei de stat a planificării.

Față de lucrătorii din învățămînt, Lenin avea de asemenea multă stimă. Îmi amintesc că odată i-am citit la telefon o telegramă foarte îngrijorătoare. Era vorba de situația grea a învățătorilor în guberniile din nord-vest. Telegrama se încheia astfel: — „Șkrabii flămînzesc”. — „Cine ? Cine ?” — m-a întrebă Lenin. — „Șkrabii — i-am răspuns eu, — asta este noua denumire a lucrătorilor din învățămînt”. Cu o adîncă nemulțumire în glas îmi răspunse: — „Și eu care am crezut că e vorba de niște crabi într-un acvariu. E revoltător să dai o denumire atât de urîtă învățătorului ! El poartă un titlu de cîntse — învățător — și acest titlu trebuie să-i fie păstrat”.

Lenin a arătat de nenumărate ori că este cu neputință să construim socialismul și cultura socialistă numai prin forțele comunistilor. Lui îi aparține directiva, dată atît în scris cit și

verbal, cu privire la necesitatea de a atrage de partea noastră armata de peste o jumătate de milion de lucrători din învățămînt.

În discuțiile mele cu Vladimir Ilici pe această temă, azeam totdeauna sfaturi ca acestea :

— Trebuie să obținem ca însuși corpul didactic, însăși masa învățătorilor să popularizeze în satele cele mai îndepărtate — fără a mai vorbi de orașe — nu numai cunoștințe de cultură generală, ci și ideile noastre comuniste. Faceți o diferențiere între învățători, alegeți pe cei mai activi dintre ei, ajutați-i să se evidențieze, aveți grija permanentă de a promova în mod normal învățătorii în posturi de conducere, constituiți-vă un sprijin dintre cei mai activi și culți lucrători din învățămînt. Faceți în așa fel ca pe urmă aceștia să mobilizeze și pe alții. Atrageți-i în secțiile guberniale de învățămînt, cooptați-i în aparatul nostru, chiar și în colegiul Comisarariatului poporului pentru învățămînt. Firește că în rândurile specialiștilor din diferite domenii, ca și în rândurile profesorilor de grad superior, există elemente ultrareacționare, socialist-revoluționare și menșevice. Împotriva lor trebuie dusă oteodată o luptă necruțătoare. Dar pe mulți putem să-i facem să-și schimbe părerile. De partea noastră este justetea ideilor noastre și victoria pe care am obținut-o. Trebuie să

smulgem de sub influența elementelor dușmănoase pe învățătorii care șovăie. Aceasta este valabil și pentru specialiștii din alte domenii.

Dar de acestea ei mai adăugă :
— Dacă veți admite să se producă un proces de resorbție a bazelor noastre comuniste, dacă vă veți dizolva în mediul celor fără partid, aceasta va constitui o crimă din cele mai grave. Dacă însă vă veți izola, formînd un grup de sectanți, o castă de invingători, provocînd neîncrederea și antipatia maselor largi, iar apoi veți încerca să vă justificați spunînd că acestea din urmă sînt alcătuite din elemente străine, mic-burgheze, din dușmani de clasă, veți fi trași la răspundere cu toată rigoarea legii revoluționare.

Spunînd acestea, Lenin ridea, dar totodată mă amenința foarte serios cu degetul și adăuga :

— Trebuie să ne dăm pe deplin seama că țelul nostru este să cîștigăm tot mai mulți aliați în sinul acestor mase, iar cei care nu sînt în stare s-o facă nu trebuie să ia parte la construcția noastră.

A. V. LUNACEARSKI

(Din volumul „Amintiri despre V. I. Lenin”)

staurarea dictaturii prole-
Declaratia reflecta nă-
socialist de a rupe cu
ocialist într-un partid re-
itoare.

anului 1918 a culminat cu
reșteni din 13 decembrie
național, guvernul burgh-
e cruntă în întreaga țară,
să înăbușe în fașă avin-
derii centriști, la cererea
t de acord să renunțe la
oluționar din decembrie
cu social-democrației de
a în care predominau te-
terroriste ale burgheziei
area valului revoluționar,
împiedica întărirea mai
lui socialist, în frunte cu

or de la Cluj în prezența
Dej. (Desen).

grupurile comuniste. Elementele revoluționare chemau la luptă împotriva regimului de foamete și mizerie la care era supus proletariatul de exploatatori capitaliști, împotriva stării de asediu, împotriva măsurilor represive ale guvernului și împotriva închiderii sediilor muncitorești.

Marile lupte revoluționare din anii următori au culminat cu greva generală din octombrie 1920, la care au participat aproximativ 400.000 de muncitori. Încă înainte de declanșarea și înfrîngerea grevei generale, o mare parte a clasei muncitoare și-a dat seama că partidul socialist nu va fi în stare să conducă lupta maselor muncitoare aflate în fierbere revoluționară și să militeze în mod consecvent pentru revoluție. O dată cu creșterea luptelor revoluționare din a doua jumătate a anului 1919, liderii reformiști s-au împotrivit în mod tăciș izbucnirii și continuării grevelor. În același timp elementele revoluționare au fost în fruntea luptelor maselor și au ajutat pe muncitori să înțeleagă că liderii reformiști acționează împotriva intereselor de clasă ale proletariatului. Elementele revoluționare au reușit totodată să publice în trei numere ale ziarului „Socialismul” din august 1919, expunerea lui Lenin la primul Congres al Internaționalei Comuniste : **Teze și raport despre democrația burgheză și dictatura proletariatului**, lucrare care a fost apoi tipărită în broșură, în două ediții. De asemenea, se publică în presa muncitorească din București și din provincie o serie de articole sau fragmente din lucrări ale lui V. I. Lenin.

Ca urmare a activității militanților revoluționari în direcția transformării partidului socialist în partid comunist, organizat pe principiile leniniste ale partidului de tip nou, tot mai mulți membri ai partidului socialist se pronunță în favoarea aderării la ideile Internaționalei Comuniste, la ideile leninismului. Ca expresie a procesului de maturizare ideologică și politică a elementelor revoluționare și a influenței lor în rândurile membrilor de partid, este faptul că pînă în luna mai 1920 aproape toate secțiunile partidului socialist, în frunte cu secțiunea din București și cu secțiunile din principalele centre muncitorești ale țării, au adoptat cu mare majoritate de voturi moțiuni prin care cereau comitetului executiv al partidului să proclame înființarea Partidului Comunist și afilierea la Internaționala a III-a și să convoace de îndată un Congres al partidului, care să consfințească aceste hotărîri. În vara anului 1920 majoritatea covârșitoare a membrilor partidului socialist au trecut în aripa revoluționară, unindu-se în mod treptat și stabil sub lozincă luptei pentru aderarea la Internaționala Comunistă.

Liderii oportuniști din conducerea partidului socialist au refuzat să satisfacă cererea majorității membrilor de partid sub pre-

textul că hotărîrea cu privire la înființarea Partidului Comunist poate să o ia numai Congresul partidului. Fiind conștient de faptul că marea majoritate a delegațiilor la Congres va vota pentru crearea Partidului Comunist, ei au amînat de mai multe ori ținerea Congresului.

O mare greutate în lupta elementelor revoluționare pentru demascarea oportuniștilor o constituia poziția centriștilor. Spre deosebire de social-democrații de dreapta, puțini la număr și care se pronunțau deschis împotriva făuririi Partidului Comunist și afilierii la Internaționala a III-a, centriștii care formau majoritatea în conducerea centrală a partidului, se declarau în vorbe pentru aderarea la Internaționala a III-a, pentru lupta în vederea instaurării dictaturii proletariatului, iar în practică duceau o politică de conciliere cu burghezia, făcînd tot ce le stătea în putință pentru a pune capăt valului revoluționar.

După greva generală, care a confirmat încă odată învățămîntul fundamental desprins din întreaga desfășurare a valului revoluționar din anii 1919—1920 — necesitatea transformării partidului socialist într-un puternic partid comunist — lupta politică și ideologică din sinul mișcării muncitorești s-a accentuat și mai mult. În fața aripilor revoluționare a partidului socialist s-a pus sarcina luptei pentru convocarea imediată a Congresului partidului so-

Manifest în ilegalitate — Șteu Iulius (Expoziția bienală a artiștilor amatori)

F. DRAGNE

(Continuare în pagina 6-a)

(Urmare din numărul trecut)

Toate cite le-am văzut pe cimpul acesta nu puteau să ne lase indiferenți. Numeroase aparate nu numai că semnalau cele mai mici oscilații ale temperaturii solului și ale umidității aerului, dar totodată înregistrau toate procesele cele mai subtile ce se produceau în plantă și transmiteau semnale la o mașină electronică de calculat. Această mașină compara toți factorii care acționau asupra plantei și alegea regimul cel mai prielnic pentru bumbac. Mașina îl ajuta pe om să obțină o recoltă nemeivăzută.

— Pe vremea dumneavoastră, spuse zimbând Zulia, agronomul stabilea din ochi ce trebuie să facă pe cimp: să afineze spațiile dintre rânduri, să ude plantele sau să încorporeze în sol îngrășăminte suplimentare. Acum, după cum vedeți, noi știm în orice moment ce substanțe îi trebuie plantei, dacă are destulă căldură și lumină solară, cum decurg toate procesele fizice, chimice și fiziologice din sol, din aer și din plantă însăși.

Ne-am întors la stație.

— Nu cumva și ciudațul acoperiș al stației e pus în slujba agriculturii acesteia de o precizie matematică?

— Exact. E un generator obișnuit, cu semiconductori. El transformă energia luminoasă și termică a soarelui în curent electric. Toate aparatele, automatale și dispozitivele se alimentează de la el. Acoperișul ne dă lumină și tot el răcește aerul.

Fiecare minut de ședere la stație ne dezvăluia tot mai multe taine și surprize. Ne-am întors la sediul central al sovhozului încărcăți de impresii. Directorul, un om foarte primitor, a stăruit să mai zăbovim în sovhoz o zi, două. Ne ispăsea cu făgăduiala de a ne arăta și alte minunății ale gospodăriei sale; ferma de lapte, la care lucrează un singur om; struguri cu boabe de o mărime nemeivăzută, cultivați cu ajutorul giberinel („Fiecare boabă e mare cât o prune, iar un ciorchine cântărește cinci kilograme!”); ne-a făgăduit să ne trateze cu mere murate și castraveți murați, preparați de el, dacă e să-l dăm crezare, într-o jumătate de oră, într-o instalație cu vid; ne-a rugat să gustăm niște lapte proaspăt de tot, cu toate că se păstra de aproape un an... Din păcate, a trebuit să reunim: timpul ne zorea.

De la Odesa la Norilsk

În apropiere de Odesa, am făcut cunoștință cu agricultura „în etaje”. Ceea ce am văzut aici, nu se potrivea nicicum cu noțiunile noastre obișnuite despre arat: niște pluguri de o construcție aparte scoteau de la o adâncime de o jumătate de metru un strat de cernozim proaspăt și îngropau sub el vechiul strat arabil, infectat de buruieni și de larve

REPORTAJ *ÎN VIITOR* Mine și Ogorare

de dăunători. Aceasta se făcea pentru ca stratul de deasupra, vîrit în adînc, să se odihnească vreme de cîteva ani și să se însănătoșească. Pe pămînturile astfel innoite se obțineau recolte formidabile de grâu.

În regiunea Kursk, se însămința porumb din soiul „Carantin”, pe cît de vechi, pe atît de tînăr. Dar cum se însămința! Niște semănători pneumatice erau suspendate de un... elicopter. În timpul zborului razant, aparatele introduceau în sol, cu un jet de aer comprimat, boabele aurii.

În împrejurimile Murmanskului, ni s-au arătat niște sere uriașe, în care, la lumaing lămpilor fluorescente, se coceau într-un răstimp neînchipuit de scurt roșiile, castraveții, strugurii și chiar smochinele. Se obțineau șase recolte pe an!... Cite 16 kg de roșii la metru pătrat într-o recoltă!... Și jama și vara orașul primea neconținut legume și fructe proaspete. Toate acestea erau aievea. Am gustat și noi din fructele acelea zemoase și bune, dar ni se părea că totul nu-l decît un basm.

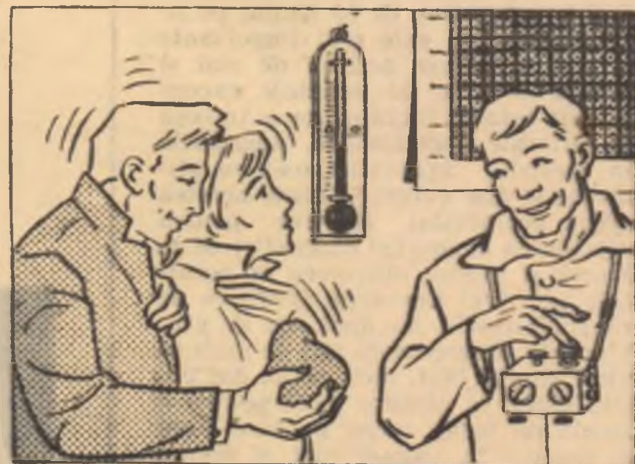
Un basm? Dacă e să vorbim serios de un basm, atunci trebuie să spunem că am văzut ceva ce adevărat de basm în îndepărtatul oraș Norilsk, de la gurile Eniseiului. Acolo am văzut cum oamenii fac... vremea!

Ce e drept se încerca doar o instalație experimentală, careia experimentatorii îi spuneau cu respect „tur termodinamic”. Instalația nu avea nici feavă, nici afet, nici aparate de ochire, cum aveau tunurile de pe vremuri, menite să ucidă oamenii. Pe o autoplatformă joasă și largă stătea un aparat ciudat, care semăna cu o tufă de țepi: în toate părțile ieșeau sirme și vergele metalice; mai jos atîneau ghirlande de izolatoare din masă plastică. În lumina zilei nordice, umede și posomorite, luceau tot felul de piese din molibden, duraluminiu, aramă și oțel.

Cerul era acoperit de nori joși și greoi.

Bătea un vînt pătrunzător. În costumele noastre de vară, pe care n-apucaserăm să le schimbăm de cînd vizitasem Stepa Flîmîndă, bătută de arșiță, ne oam zgribuleam.

Observînd că ne-a pătruns de-a binelea frigul,

inventatorul instalației se apropie de noi și spuse cu un zîmbet liniștitor:

— Mai răbdați un pic. Acuși iese soarele.

Omul ținea în mîini o cutie neagră, legată cu un fir de instalația cu pricina. Răsuți de cîteva ori o manetă și i preveni pe cei de față:

— Aparatul e sub tensiune!

Toți se uitau tulburați la cer. Se lăsă o liniște plină de încordare. Nu se auzeau decît niște slabe trosnituri electrice și biziitul de țînțar al aparatului. În vremea asta, pe cer se dădea o luptă nevăzută între forțele electromagnetice, care, dirijate de mina omului, se ciocneau neconținut. Supuși acțiunii impulsurilor electrice, norii începură să se împrăștie încetul cu încetul, în silă parcă. Burnița plictisitoare încetă. În perdeaua cenușie a norilor se iviră ici-colo goluri. Golurile se măreau mereu, norii se ridicau tot mai sus și lată-că în tăriile cerului s-au strîns grămezi de nori albi și ușori. Cerul în alb și albastru din țînțul acesta de miazănoapte părea că e cerul Moscovei. Soarele străluci vesel...

A fost una dintre cele mai puternice impresii pe care ne-a lăsat-o călătoria noastră în viitor.

★

Cînd am pus pe masa redactorului manuscrisul acestui reportaj, așteptam cu oarecare emoție sențința. Oricum, nu e ușor lucru să-ți imaginezi un reportaj despre viitor.

— Bine, considerăm că misiunea a fost îndeplinită, spuse redactorul, punîndu-și palma pe manuscrisul nostru. — Nu e mult, dar viitorul e atît de mare și multilateral, încît nu poți spune totul despre el în cîteva pagini de revistă. Și acum... dați cărțile pe față.

Atunci l-am vorbit despre unele lucrări care se fac în prezent la institutele de cercetări științifice de la Moscova și Leningrad, despre problemele care-i preocupă pe oamenii de știință din Ucraina și Bielorusia, din Siberia și din Republicile Asiei Centrale. Cele scrise aici nu sînt o simplă născocire. O serie de probleme au și fost soluționate la stațiunile experimentale și în laboratoare; altele sînt cuprinse încă doar în formule, schițe și calcule. Dar nu e departe vremea cînd experiențele științifice ale savanților sovietici vor trece din laboratoare și din birourile de proiectări pe ogoarele întinse ale colhozurilor și sovhozurilor. Vremea aceasta nu e departe: viitorul bate la ușă!

O victorie istorică a Leninismului

(Urmare din pag. 4-5)

cialist, congres care să hotărască transformarea partidului socialist în partid comunist.

La ședința consiliului general al partidului socialist din 30 Ianuarie — 2 februarie 1921 reprezentanții aripii revoluționare în frunte cu Leonte Filipescu, Pandele Bechianu, Iancu Olteanu reușesc să înfrîngă tezele oportuniste și reformiste ale reprezentanților social-democraților de dreapta și centristilor. Delegații la ședință au hotărît convocarea Congresului partidului pentru 8 mai 1921.

Congresul partidului s-a întrunit între 8 și 12 mai în București. La Congres au participat 62 de delegați cu vot deliberativ și o serie de invitați, reprezentînd 29 de secții de pe întreg cuprinsul țării. Lucrările Congresului au fost pătrunse de lupta ascuțită dintre aripa revoluționară care milita pentru crearea Partidului Comunist pe baza principiilor ideologice și organizatorice leniniste ale Internaționalei a III-a, și oportuniștii centristi care sub formula „rezervelor” față de afiliere la Internaționala Comunistă, încercau să împiedice crearea partidului de tip nou. În această luptă oportuniștii au fost înfrinși. În seara zilei de 11 mai 1921 Congresul Partidului a hotărît cu majoritate covârșitoare de voturi înființarea Partidului Comunist și afilierea necondiționată la Internaționala a III-a. Crearea Partidului Comunist din România a constituit, așa cum subliniază tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej „o victorie istorică a leninismului împotriva oportunismului și reformismului în mișcarea muncitorească din România”.

Înarmat cu principiile leninismului, Partidul Comunist din România a învins greutățile uriașe care-i stăteau în cale de la începutul existenței sale și a condus lupta revoluționară a proletariatului din țara noastră împotriva regimului burghez-moșieresc. Sub conducerea Partidului Comunist din România a fost înființată alianța dintre clasa muncitoare și țărănimca muncitoare, au fost răsturnate clasele exploatare și instaurată puterea celor ce muncesc, deschizîndu-se în viața poporului nostru marea epocă a împlinirilor, a construcției socialiste victorioase.

Despre proză și poezie

G. PĂTRAȘCU — Iași. Povestirea dv. intitulată „Zestrea” nu întrunește calitățile artistice care s-o recomande spre publicare — unul din păcatele ei fiind platitudinea stilului. Ceea ce subliniați în scrisoarea introductivă este foarte adevărat: gospodăria agricolă colectivă schimbă din temelii viața oamenilor, căsătoria încetînd și ea să mai fie o povară, cum era pentru cei mulți și săraci în trecut, sau un tîrg abject pentru apucători. În condițiile bunăstării, mobilul căsătoriei e dragostea, străină de orice calcul egoist, de orice tendință de căpătuire. Este tocmai ceea ce ați încercat să arătați în povestire. Ați făcut-o însă prin mijlocirea unor personaje schematice, într-un fel didacticist, simplist și nologic. Clocotici, țărăn muncitor cu gospodărie individuală, „vrea să-și însoare” feciorul. „Ii voi da zestre”, „vreau să-l văd om”, „să-i fac o nuntă” — așa vorbește și acționează el în povestire. În sat, după cum se pare că dați de înțeles, nu mai există nici o fată care să nu fie colectivistă — deci vrînd, nevrînd, Clocotici o peștește pentru feciorul său pe Teodora, fata colectivistului Ilaș. Trebuie să vă decideți, însă: ori Clocotici nu este încă lămurit de foloasele muncii unite și atunci nu poate accepta această căsătorie care contravine ideilor lui înapoiate, ori el a început să se pătrundă de superioritatea gospodăriei colective, și în cazul acesta este firesc să-și părăsească vechile concepții. Într-una din aceste variante așteptăm de la dv. o nouă povestire, care, sperăm că va avea nivelul artistic corespunzător publicării.

A. ARUSOIDES — București. O singură poezie nu oferă un teren prea so-

lid de discuții. Nota de originalitate și inedit din primele dv. versuri se înecă repede spre mijlocul poeziei într-o apă de trandafiri prefirată din belșug peste imagini banale sau forțate.

Trimiteți-ne și alte versuri.

GEORGE BREAZU — Leordeni. Scrieți mult, ne trimiteți versuri „în serie” și aceasta deseori în dauna calității. Se observă la dv. o plafonare, lucru care ar trebui să vă dea de gîndit. E păcat să vă irosiți talentul asternînd pe hîrtie simple versificări. Îndemînarea, ușurința în versificație devine uneori la dv. ușurătate: ajungeți chiar să vă autoplagiați, repetîndu-vă, apelînd la o recuzită imagistică tot mai secătuită. Unele poezii seamănă cu două picături de apă cu cele pe care ni le-ați trimis înainte, ca și cum înăuntrul acestor tipare ați modifica doar ordinea versurilor. Așa stau lucrurile, de pildă, cu poeziile „Ogorul nostru” și „Recunoștință”.

De aceeași uscăciune și lipsă de prospețime încep să se resimtă și culegerile folclorice. Ele reiau pînă la tocire motive identice. De exemplu, culegerea intitulată „Dorul inimii îmi spune” seamănă de la început pînă la sfîrșit cu cîntecul „Cum să nu vorbesc de bine”. Se impune, așadar, să fiți mai exigent și în munca de selecție a folclorului autentic, atît de bogat și de variat în regiunea Argeș.

★

Redacția noastră mulțumește cititorilor din comuna Vinători, Mici, raionul Titu, regiunea București, pentru interesante sugestii privind conținutul și aspectul grafic al revistei. Îi asigurăm că pe viitor vom ține seama de aceste sugestii.

Să fie curmată agresiunea imperialistă împotriva Republicii Cuba!

Poporul cuban este ferm hotărât să apere cuceririle revoluției. În fotografie: Ostași ai armatei revoluționare în marș, pe o stradă din Havana.

În zorii zilei de 17 aprilie, împotriva Republicii Cuba, iubitoare de libertate, a început o mișcăvă agresiune. Bande de contrarevoluționari, mercenari ai imperialiștilor americani, au invadat de pe mare și din aer pământul Cubei.

Poporul cuban trece prin încercări grele. În lupta sa pentru libertate și independență el nu este însă singur. Țările socialiste și toate țările iubitoare de pace sprijină cu tărie și fermitate cauza dreaptă a poporului cuban. Guvernul Uniunii Sovietice a dat o declarație în care arată că „Uniunea Sovietică — ca și celelalte țări iubitoare de pace — nu va părăsi poporul cuban în nevoie și îi va acorda tot ajutorul și sprijinul necesar în lupta dreaptă pentru libertatea și independența Cubei”. Consecvent politicii sale de pace, guvernul sovietic s-a adresat guvernului S.U.A., cerându-i să ia măsuri pentru încetarea agresiunii împotriva Cubei. „Amestecul în treburile interne ale Cubei, încurajarea și sprijinirea bandelor contrarevoluționare — se arată în Declarația guvernului sovietic în legătură cu invazia armată a Cubei — TREBUIE SĂ INCETEZE IMEDIAT.

Imperialiștii americani încearcă în fel și chip să se sustragă răspunderii ce le revine pentru organizarea acestei mișcave agresiuni. Ei caută să prezinte atacul mișcave împotriva Cubei ca „o afacere particulară”. Adevărul nu poate fi însă ascuns în fața popoarelor. Toată lumea știe că avioanele care au bombardat sălbatic orașele pașnice ale Cubei și care continuă să mai bombardeze teritoriul cuban sînt de producție americană. Bazele de pe care au plecat invadatorii se află și ele în Florida (pe teritoriul S.U.A.) sau în Guatemala — țară aflată în întregime la cheremul Statelor Unite. Mai mult decît atât. Așa cum arată Raul Roa, ministrul Afacerilor Externe al Cubei în cuvîntarea rostită în Comitetul politic al O.N.U., „trupe americane regulate de la baza Guantanamo (această bază se află pe teritoriul Cubei, n.r.) acționează de partea intervențiștilor care au invadat provincia Oriente”. Agresiunea joshnică împotriva Cubei este o acțiune tihărească, în spatele căreia se ascund dolari americani, avioane americane și nave americane.

Poporul nostru, constructor al socialismului, este profund indignat de atentatul perfid organizat de imperialiști împotriva Republicii Cuba și împreună cu întreaga omenire iubitoare de pace condamnă cu minie fărădelegile săvîrșite de imperialiștii americani și mercenarii lor. Glasul poporului nostru s-a făcut auzit la O.N.U. prin cuvîntul delegatului Romîniei, Silviu Brucan, care a condamnat cu vehemență agresiunea joshnică întreprinsă împotriva Cubei. În același timp, delegatul romîn a prezentat Comitetului politic un proiect de rezoluție în care se arată printre altele: „Adunarea Generală, profund neliniștită de atacul armat îndreptat împotriva Republicii Cuba, care reprezintă o amenințare pentru pacea și securitatea generală, în interesul apărării păcii generale, încetează imediat a operațiunilor militare împotriva Republicii Cuba”. Poporul nostru își exprimă solidaritatea cu eroicul popor cuban, este alături de guvernul revoluționar condus de Fidel Castro și este convins că poporul Cubei libere va da ripostă cuvenită agresorilor.

Chemare către popoarele Americii și întregii lumi

Apelul Președintelui Cubei, O. Dorticos și al primului ministru Fidel Castro

HAVANA 18. — TASS transmite: Președintele Dorticos și primul ministru Fidel Castro au adresat următorul apel popoarelor Americii și întregii lumi:

„Imperialismul Statelor Unite a săvîrșit o agresiune mișcavă împotriva Cubei, despre care s-a anunțat anterior. Mercenarii săi, aventurieri, au debarcat într-un punct al țării noastre. Poporul revoluționar al Cubei luptă cu vitejie și eroism împotriva lor și este convins că va reuși să-i nimicească.

Adresăm popoarelor Americii și întregii lumi chemarea de a fi solidare cu noi. Cerem îndeosebi fraților noștri din America Latină să-i facă pe imperialiștii

nord-americani să simtă forța de netăgăduit a acțiunilor prietenilor noștri. Fie ca întreaga lume să știe că popoarele — muncitorii, studenții, intelectualii și țărani — Americii Latine se află de partea Cubei și a revoluției ei — revoluție patriotică și democratică care apără pe cei năpăstuiți — că ei se află de partea guvernului revoluționar cuban.

Să intensificăm lupta noastră împotriva principalului inamic al omenirii — imperialismul yankeu. Întreaga Cubă sprijină lozincă: Patria sau moartea. Lupta noastră este și a voastră. Cuba va învinge!”

Una din marile cuceriri ale poporului cuban este înfăptuirea reformei agrare, pe baza căreia pământul a intrat în stăpînirea celor ce-l muncesc. În fotografie: Un aspect de la înmînarea titlurilor de proprietate pentru pământul primit prin reforma agrară.

Mesajul adresat de N. S. Hrușciiov lui J. Kennedy

MOSCOVA. — TASS transmite mesajul adresat de președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciiov, președintelui S.U.A., J. Kennedy:

Domnule președinte,

Vă adresez acest mesaj într-un moment alarmant care implică o primejdie pentru pace în întreaga lume. Împotriva Cubei a început o agresiune armată. Nu este un secret pentru nimeni că bandele înarmate care au pătruns în această țară au fost pregătite, aprovizionate și înarmate în Statele Unite ale Americii. Avioanele care bombardează orașele cubane aparțin Statelor Unite ale Americii, bombele pe care le aruncă ele, sînt livrate de guvernul american.

Toate acestea provoacă legitimă indignare a Uniunii Sovietice, a guvernului sovietic, a poporului sovietic.

Nu de mult, făcînd un schimb de păreri prin reprezentanții noștri, am discutat cu dv. despre dorința reciprocă a părților de a depune eforturi comune în vederea îmbunătățirii relațiilor dintre țările noastre și a preîntîpinării primejdiei de război. Declarația dv. de acum cîteva zile că S.U.A. nu vor lua parte la acțiuni militare împotriva Cubei a creat impresia că forurile conducătoare ale Statelor Unite își dau seama ce consecințe poate avea pentru pacea generală și chiar pentru S.U.A. o agresiune împotriva Cubei.

Cum se poate deci interpreta tot ceea ce

fac în realitate Statele Unite, acum cînd atacul împotriva Cubei a devenit un fapt?

Nu este încă tîrziu pentru a evita ireparabilul. Guvernul S.U.A. mai are posibilitatea de a nu îngădui ca flacăra războiului, aprinsă de intervențiștii în Cuba, să se transforme într-un incendiu a cărui înăbușire va fi cu neputință. Vă cer insistent, domnule președinte, să se pună capăt agresiunii împotriva Republicii Cuba. Tehnica militară și situația politică mondială sînt acum de asemenea natură încît orice așa-zis „război mic”, poate stîrni o reacție în lanț în toate părțile globului.

Cît despre Uniunea Sovietică, nu trebuie să existe nici o neclaritate în legătură cu poziția noastră: vom acorda poporului cuban și guvernului său întreg ajutorul necesar pentru respingerea atacului armat împotriva Cubei.

Sîntem sincer interesați în slăbirea încordărilor internaționale, dar dacă alții vor merge pe calea încordării, le vom răspunde din plin. În general vorbind, nu este posibil să se acționeze în așa fel încît într-o regiune să glemetezi situația și să stingi incendiul, iar într-altă regiune să ațîți un nou incendiu.

Sper că guvernul S.U.A. va ține seama de aceste considerente ale noastre, dictate de unica preocupare de a nu admite acțiuni care pot împinge lumea spre o catastrofă militară.

N. HRUȘCIOV

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

Solidaritate și frăție cu poporul cuban

● Fostul președinte al Mexicului, Lazaro Cardenas, a plecat cu avionul în Cuba pentru a lupta de partea revoluției cubane împotriva mercenarilor care au invadat Cuba din Statele Unite și din Guatemala. După cum anunță agenția Prensa Latina, Cardenas a declarat că el este nu numai adept al revoluției din Cuba, dar se consideră și un apărător al ei, și de aceea va lupta alături de Fidel Castro.

● Mii de locuitori din Moscova s-au adunat în fața clădirii ambadei cubane pentru a-și exprima solidaritatea cu guvernul și poporul Cubei.

● După cum transmite corespondentul agenției Reuter, la 17 aprilie în piața Spaniei din Roma a avut loc o demonstrație a tineretului italian în apărarea poporului cuban care luptă eroic împotriva intervențiștilor.

● În fața clădirii ambadei americane din Londra a avut loc o demonstrație a studenților universității din capitala Angliei, care s-a desfășurat sub lozincă „Jos miinile de pe Cuba!”.

● Pe străzile principale din Sofia s-a desfășurat la 18 aprilie o demonstrație a tineretului

bulgar organizată sub lozincile: „Trăiască Fidel Castro! Trăiască Republica Cuba! Jos miinile criminale de pe Cuba!”

● După cum transmite agenția Associated Press, în orașul brazilian Recife peste 2000 de persoane au demonstrat în fața consulatului Statelor Unite care era pătuit de puternice forțe polițienești. Demonstrații scandau „Jos imperialismul yankeu!”

● La Bogota (Columbia) au fost înființate 4 centre pentru înscrierea voluntarilor, care vor pleca în Cuba de îndată ce situația va cere.

● Numeroși mexicani își exprimă dorința de a pleca în Cuba ca voluntari. O serie de organizații obștești au început să alcătuiască liste de voluntari pentru apărarea Cubei.

● Pe străzile centrale ale orașului Montevideo au apărut manifeste și inscripții care cheamă pe patrioți să intre în rîndurile voluntarilor pentru a lupta în apărarea Cubei.

● Unsprezece reprezentanți de vază ai vieții publice din Statele Unite au adresat președintelui Kennedy o telegramă prin care cer să se înceteze orice ajutor acordat de

S.U.A. contrarevoluționarilor care au invadat Cuba. Copii ale telegramei au fost trimise secretarului de staț Rusk, secretarului de staț adjunct Bowles, reprezentantului american la O.N.U., Stevenson și președintelui comisiei senato-riale pentru Afacerile Externe, Fulbright.

În telegramă se spune: Sîntem profund neliniștiți de invazia din Cuba. Pregătirea în vederea invaziei și răsturnării cu forța a regimului Castro s-a desfășurat în mod fătis pe teritoriul american cu ajutorul și sprijinul activ al guvernului dv. Cerem Statelor Unite:

Să înceteze orice ajutor ilegal militar, financiar și de altă natură, direct sau indirect, acordat intervențiștilor.

Litigiul americano-cuban să fie deferit medierii O.N.U. sau unor țări cum sînt Canada și Brazilia.

Să se dea instrucțiuni agenției centrale de investigații și altor organe secrete să înceteze orice ajutor acordat forțelor care au invadat Cuba.

Telegrama este semnată de E. Fromm, W. Mills, S. Lens, N. Theomas, R. Lyon, A. J. Mast, A. Hassler, M. Gaysmar, R. Guilmore și alții.

o victorie epocală a constructorilor comunismului

MĂREATA ÎNFĂPTUIRE

- 4.X.1957
SPUTNIK I - 83,6 Kg.
- 3.XI.1957
SPUTNIK II - 508,3 Kg.
- 15.V.1958
SPUTNIK III - 1327 Kg.
- 2.I.1959
PRIMA PLANETĂ
ARTIFICIALĂ - 1.472 Kg.
- 12.IX.1959
LUNIK I - 1.511 Kg.
- 4.X.1959
PRIMA STAȚIE INTERPLA-
NETARĂ (ÎN DIRECȚIA LUNII)
1.553 Kg.
- 15.V.1960
PRIMA NAVĂ
COSMICĂ - 4.540 Kg.
- 19.VIII.1960
A DOUA NAVĂ COSMICĂ
4.600 Kg.
- 1.XII.1960
A TREIA NAVĂ
COSMICĂ - 4.563 Kg.
- 4.II.1961
SPUTNIK IV - 6.483 Kg.
- 12.II.1961
A DOUA STAȚIE INTERPLA-
NETARĂ (ÎN DIRECȚIA PEA-
NETEI VENUS) 643,5 Kg.
- 9.III.1961
A PATRA NAVĂ COSMICĂ
4.700 Kg.
- 25.III.1961
A CINCEA NAVĂ COSMICĂ
4.695 Kg.
- 12.IV.1961. VOSTOK
PRIMA NAVĂ COSMICĂ
AVIND UN OM PE BORD
4.725 Kg.

Un vis milenar al omenirii a fost îndeplinit. Omul s-a avîntat spre înălțimile cosmice și a săvîrșit prima călătorie spre aștri. Aceasta s-a întîmplat în ziua de 12 aprilie 1961 și cel care a săvîrșit această faptă eroică este un om sovietic, maiorul-aviator IURI GAGARIN.

„Această victorie — arată N. S. Hrușciov în cuvîntarea rostită la mitingul organizat cu prilejul sosirii la Moscova a lui Iuri Gagarin — reprezintă un nou triumf al ideilor leniniste, o confirmare a justetei învățaturii marxist-leniniste”. Prin acest zbor noi am demonstrat încă odată întregii lumi ce este capabil să săvîrșescă geniul unui popor liber — declară șeful guvernului sovietic.

Iuri Gagarin, om sovietic, a zburat primul în Cosmos! Fapta lui de eroism fără pereche a stîrnit admirația întregii lumi. Șefi de state și guverne, alături de oameni de știință, exprimă în numele lor și în numele popoarelor lor această admirație. „Poporul Statelor Unite — spune J. Kennedy, președintele S.U.A. în mesajul trimis lui N. S. Hrușciov — împărtășește satisfacția poporului Uniunii Sovietice în legătură cu zborul încununat de succes al astronautului, care reprezintă prima pătrundere a omului în Cosmos... Îmi exprim sincera urare ca țările noastre să poată colabora în eforturile lor pentru cunoașterea Cosmosului și să poată realiza cele mai mari binefaceri pentru omenire”. „Succesul oamenilor de știință și al astronautilor sovietici face cinste Europei și omenirii”, spune în mesajul său De Gaulle, președintele Republicii Franceze; iar H. Macmillan, șeful guvernului britanic îl felicită de asemenea pe N. S. Hrușciov „cu prilejul uriașului succes în domeniul îndeplinirii zborului omului în Cosmos”.

Zburînd în Cosmos, Iuri Gagarin a verificat pe concret temeinicia concluziilor formulate de oamenii de știință sovietici cu privire la posibilitățile zborului cosmic. În perioada plasării navei cos-

În fotografie de la dreapta la stînga: L. I. Brejnev, F. R. Kozlov, N. S. Hrușciov, Iuri A. Gagarin, K. E. Vorosîlov, I. Teđenbal și D. S. Polianski în timpul mitingului din Piața Roșie, ce a avut loc la 14 aprilie, cu ocazia sosirii la Moscova a primului cosmonaut

mice pe orbită, spune Iuri Gagarin, nici suprasolicitățile, nici zgomotul, nici vibrațiile nu au influențat în mod covîrșitor asupra dispoziției sale. Ele i au permis să lucreze cu spor pentru îndeplinirea programului stabilit. Același lucru s-a întîmplat după ce nava a fost plasată pe orbită, cînd a intervenit starea de imponderabilitate. Și în această stare, cînd corpul cosmonautului și toate obiectele din cabină își pierduseră greutatea, el a lucrat normal, a mîncat și a băut.

Deosebiț de interesante sînt observațiile pe care le-a făcut primul cosmonaut în timpul celor 108 minute de zbor în jurul pămîntului. De la înălțimea de 175—300 km, spune Iuri Gagarin, Pămîntul se vede foarte bine. Suprafața Pămîntului apare aproximativ la fel cum se vede în timpul unui zbor la mare înălțime cu un avion cu reacție. Se deosebesc foarte bine munții, marile fluvii, insulele, țărnișurile, lacurile. Se vede bine forma rotundă a Pămîntului. Cerul este de culoare

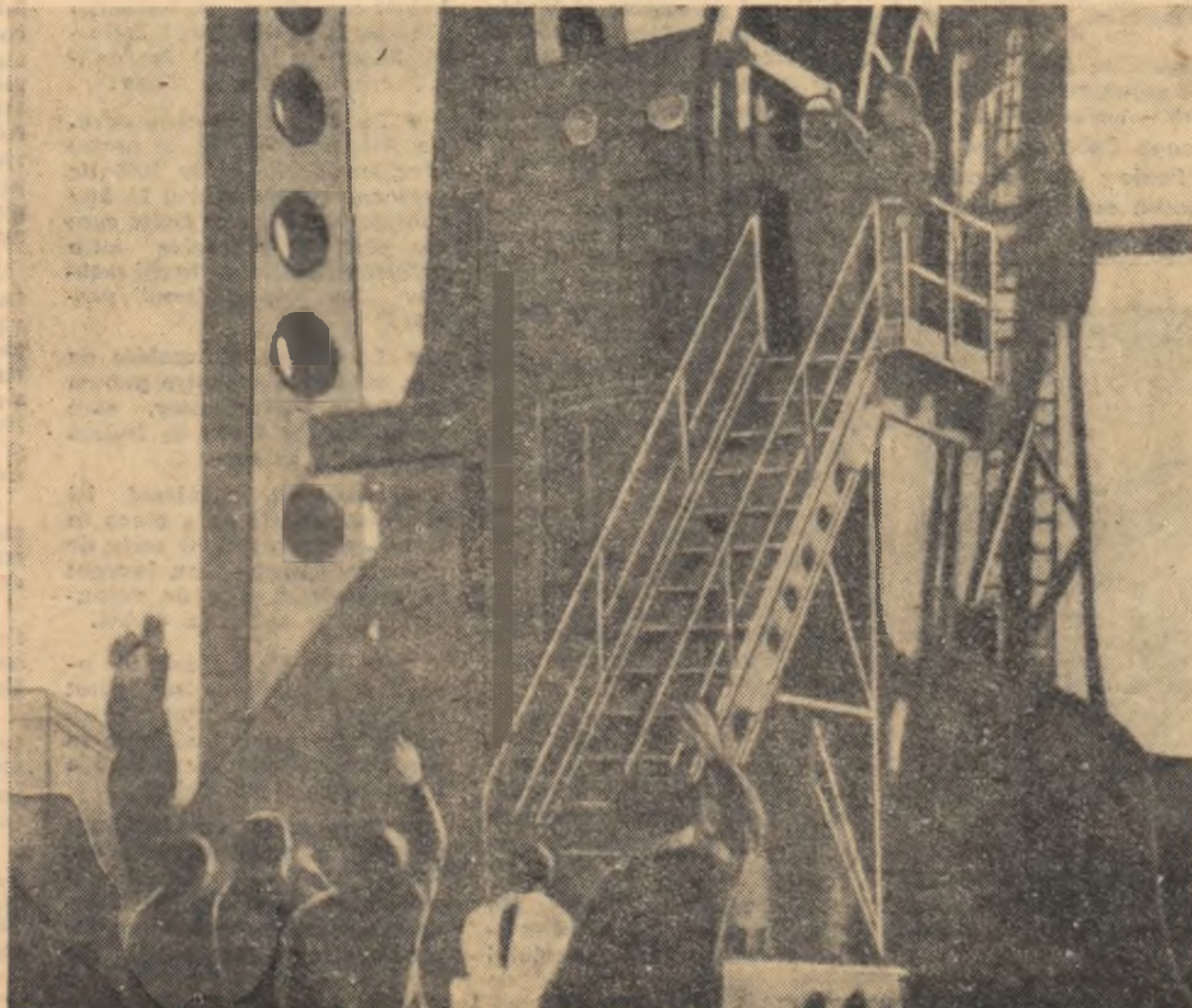
foarte închisă. Pe acest cer, stelele se văd mai strălucitoare și mai conturate decît de pe Pămînt. Pămîntul are o aureolă albastră foarte caracteristică și foarte frumoasă. La ieșirea din umbră, Soarele pătrunde prin atmosfera terestră și întreaga aureolă își schimbă intrucitva culoarea. Chiar la orizontul Pămîntului se poate vedea o fișie de un portocaliu strălucitor, care trece apoi prin toate culorile curcubeului spre negrul închis al cerului.

Intrarea în umbra Pămîntului se petrece foarte repede. Întunericul te cuprinde deodată, a spus Iuri Gagarin. El a adăugat că în acest timp nu se putea vedea nimic pe suprafața Pămîntului. Ieșirea din umbra Pămîntului se petrece de asemenea foarte rapid și brusc.

★
Lansarea primului om în Cosmos reprezintă o strălucită victorie a Uniunii Sovietice și a întregului sistem mondial socialist. Întreaga omenire vede în aceasta o intruchipare a politicii de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, un îndemn viu și însuflețitor la pace și înțelegere între popoare.

Iuri Alexeevici Gagarin îmbrăcat în costum special de zbor.

Platforma de lansare a navei cosmice.

Gigantica navă cosmică „Vostok” pornește în Cosmos